Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Figaros Bryllup.

Opera i fire Akter

efter Beaumarchais Lystspil af da Ponte.

Oversat af **N. C. L. Abrahams**, udgivet af **A Zinck**.

Musiken af Mozart.

Personerne:

Grev Almaviva. H. Erh. Hansen.
Grevinden. Fru Erh. Hansen
Figaro, Grevens Kammertjener. H. Simonsen
Susanna, Grevindens Kammerjomfru. Fru Sieglütter
Cherubino, Page. Fru Keller.
Doktor Bartolo. H. Schram

Marcellina. Frk. Bournonville
Don Basilio. H. Liebe
Don Curzio, Retsbetjent. H. Christophersen
Antonio, Grevens Gartner. H. Carlsen
Barbarino, hans Datter. Fr.

Bønderfolk af begge Kjøn, Retsbetjente, Grevens Huspersonale.

Handlingen foregaar paa Grevens Slot i Nærheden af Sevilla.

Første Akt.

Et Værelse paa Slottet med Døre til begge Sider.

Første Scene.

Figaro og Susanna.

Figaro
(maaler med en lang Maalestok).

Fire — Otte — Seksten — Tyve
Otte og Tyve; — det slaar til.

Susanna
(passer en Brudekrands foran Speilet).

Nei, mit Speil kan ikke lyve,
Krandsen smukt mig klæde vil.
Se herhen, min kjære Figaro,
Se, hvor Krandseu smukt mig klæder.

Figaro.

Yndig Bruden for Altret træder,
Hendes Smil henrykker mig.

Begge.

Gladeste af alle Dage,
Da for Altret Du bliver min Mage;
Evig, evig da eier jeg Dig!

Susanna.

Kom, min Ven, og forklar mig, hvad er det, som Du maaler?

Figaro.

Jeg vil kun se om Sengen, som Greven os har skjænket, i dette Kammer passe kan til Væggen.

Susanna.

I dette Kammer.

Figaro.

Ja netop; det har hans Naade ædelmodig os givet.

Susanna.

Men naar jeg nu ei vil det.

Figaro.

Og hvorfor ikke?

Susanne (peger paa Panden).

Mine Grunde er her.

Figaro.

Man pleier dog at sige sin Grund.

Susanna.

Jeg gjør det ikke; er Du min Træl, eller ei?

Figaro.

Men kan Du nævne mig et bedre Sted i Slottet? Sig mig dog, hvorfor vil Du mig trodse?

Susanne.

Fordi jeg er Susanna og Du en Tosse.

Figaro.

Takker, hvor Du er høflig. Vil Du kun sige, hvor den bedre kan staa, min kjære Pige.

Saasnart din Grevinde
|: Blot ringer derinde — :|
Ding, ding, ding, ding! (antyder Klokkeringning).
Blot tre Spring og for hende Du staar
Vil Greven befale
|: At faa mig itale, — :|
Dong, dong, dong, dong!
I et Nu fluks hans Kammer jeg naar.

Susanna.

Men sæt nu |: det hænder,
At Greven Dig sender, — :|
Ding, ding, ding, ding!
I et Ærind herfra i Gallop;
Og derpaa, at Manden,
Forledet af Fanden, —
Dong, dong, dong, dong!
Herind vil sig liste? —

Figaro.

Nei, stop!

Susanna.

Nu vel da!

Figaro.

Forklar Dig!

Susanna.

|: Vil mere Du høre? :|

Figaro.

|: Lad Alting mig høre. :|

Susanna (leende).

Ei Mistro Du nære,
Forøg ei din Harm.

Figaro.

Ha, Kvaler fortære
Min skinsyge Barm.

Susanna.

Saa hør da, men taus og rolig.

Figaro.

Tal blot, lad Alt mig vide.

Susanna.

Den kjære Greve, kjed af at jage efter Vildt rundt omkring i Egnen, har besluttet her paa Slottet at forsøge sin Lykke; men hans Hjerte ei brænder, hør nu efter, for hans Hustru, Grevinden.

Figaro.

Og for hvem ellers?

Susanna.

For din lille Susanna.

Figaro.

For dig?

Susanna.

For mig, min Herre. Se derfor tror han, at for hans ædle Forsæt dette Kammer ligger ret beleiligt.

Figaro.

Bravo! lad høre mere.

Susanna.

Kan Du nu ret forstaa den store Naade, som din Brud og Dig selv til Del er bleven.

Figaro.

Nei, vil man se, hvor naadig er Hr. Greven.

Susanna.

Hør, nu det Bedste kommer. Don Basilio, min elskede Lærer og hans Faktotum, hvergang han gi'er mig Time, er saa god at fortælle mig det Hele.

Figaro.

Don Basilio, — o den Spitsbub!

Susanna.

Naa, saa Du troede, at Grevens store Medgift var for min Mands Meriter?

Figaro.

Jeg kan det ikke negte.

Susanna.

Nei, det er Lønnen, hvorfor han underhaanden sig vil kjøbe den Ret, som Du nok kjender.

Figaro.

Ser man! men den har han forlængst jo selv forbuden.

Susanna.

Javist; men han det angrer, nu, da han ønsker at forny den hos mig.

Figaro.

Bravo, Hr. Greve! De har med mig at gjøre, De skal se, jeg er med —
Jeg skal Dem vise — (det ringer). der ringes hos Grevinden.

Susanna.

Farvel, min kjære Figaro; dril ham kun rigtig.

Figaro.

Kun Mod, min kjære Pige.

Susanna.

Og Du — forsigtig (gaar).

Figaro.

Bravo, min ædle Greve! Se nu begynder jeg at fatte det Hele; jeg ser det klarligt, deres Venskab er farligt. Vi skal til London, De som Minister, jeg som Tjener og min Susanna som Geheimambassadrice; nei, nei, nei! hvem han er, Figaro skal vise.

Hvis De, Hr. Greve,
Har Lyst til at dandse,
Skal jeg, min Tro, Dem
I Farten ei standse;
Gjerne jeg spiller
Guitaren dertil,
Men De skal dandse
Efter mit Spil.
|: Jeg skal Dem lære,

At, paa min Ære,
Fin De maa være;
Thi jeg er her.
Jeg, snu og stille,
Skal med dem spille,
Langsomt Dem drille;
Hævnen er nær.
Klogt skal jeg bukke,
Ydmyg Dem takke,
Øinene lukke,
Tie og snakke;
Listig og uforsagt
Planen er lagt,
Skjælv for min Magt!

(Gaar).

Anden Scene.

Bartolo og Marcellina komme.

Bartolo.

Saa venter I til Dagen, da Brylupet skal holdes, med at tale om Sagen?

Marcellina.

Ja, kjære Doktor, Jeg har ikke tabt Haabet. For Alting at forpurre og dem stoppe i Farten behøves kun et Paaskud. Jeg kan bevise, at foruden Kontrakten har han lovet og skrevet — nok sagt, blot vi kan faa Susanna dertil. Man maa det mage, at hun i Vrede et Afslag giver Greven; han da, for sig at hævne, mit Parti straks vil tage, og Figaro da bli'er min Ægtemage.

Bartolo.

Herligt! Forlad Jer paa mig; Alt hvad jeg mægter, kan I tro, det skal jeg gjøre. (assides). Det var saa rart om jeg kunde slippe denne gamle Marcellina og hævne mig paa ham, som stjal Rosina.

Mig at hævne,
O hvilken Tanke!
Hjertet faar den
Til at banke.
Den, som Uret
Kan forglemme,
Som ei hører
Hævnens Stemme,
Er en Usling,
Sin Skjæbne værd.
Først man dristig,
Hul og listig;
Attakerer,
Defenderer,
Disputerer,
Eluderer,
Perorerer,
Chikanerer,
Man Ord fordreier
Og vinder Seier;
Blot fiffigt
Ad sig bær.

Tænke paa Lovene,
Vaagende, sovende,
Se i Registerne
Og hos Sofisterne,
Dreie dem op ned,
Altid paa rette Sted,
Det er min Glæde,
Det er mit Alt.
Hele Sevilla
Kjender Doktor Bartolo;
Du skal, Hr. Figaro,
Faa det betalt.

(Gaar).

Tredie Scene.

Marcellina. Susanna.

Marcellina.

Alt vil gaa efter Ønske; jeg haaber det vil lykkes. Ah, der har vi Susanna. Vi! Jeg vil lade, som om jeg var alene. (hoit). Og denne skjønne Perle man siger han vil ægte.

Susanna (sagte).

Om mig hun taler.

Marcellina.

Men at Figaro gjør det for at skaffe sig Penge, den Ting er klar.

Susanna (hoit til Marcellina).

Hvor bitter; det er godt, naar man selv sit Værd erkjender.

Marcellina.

Aa ja, De er saa sindig, saa beskeden og dydig, Deres Øine saa fromme og Deres —

Susanna (vil gaa).

Jomfru, jeg gaar.

Marcellina (neier for hende).

Jeg beder udmygst.

Jeg be'er Dem, min Kjære,
De har at befale.

Susanna.

O nei, slig en Ære
Jeg kan ei betale.

Marcellina.

Den Første i Rangen —

Susanna.

Er Frøkenen her.

Begge.

Naar Een gaar ad Gangen
De Fortrinet bær.

Marcellina.

Saa from, som en Due —

Susanna.

Saa strunk, som en Frue.

Marcellina.

Hr. Grevens Veninde, —

Susanna.

Vor Visdomsgudinde.

Marcellina.

Blufærdig —

Susanna.
Ærværdig —
Marcellina.
Af Miner —
Susanna.
Af Aar.
Marcellina.
Saa frækt mig at drille!
En Feber jeg faar.
Susanna.
Nu, gamle Sybille,
Jeg haaber Du gaar.
(Marcellina gaar).

Fjerde Scene.

Susanna. Cherubino.

Susanna.
Ja gaa, arrige Fjante, som vil Alle beherske, fordi hun med Studering har Grevinden forpint, da hun var Barn.

Cherubino.
Ak, Susanna, o hør!

Susanna.
Hvad nu? hvad er paafærde?

Cherubino.
Ak, min Elskte! hvilket Uheld!

Susanna.
Din Elskte! hvad behager.

Cherubino.
Igaar har Greven, fordi han fandt mig ene med Barbarina, min Afsked mig givet, og dersom ei Grevinden, ak, den skjønne Grevinde! kan ham formilde, saa maa jeg reise og ser da aldrig mere dig, min Susanna!

Susanna.
Er nu Turen til mig? Bravo! saa er det ei mere for Grevinden, at dit arme Hjerte sukker?

Cherubino.
Ak, et Blik kun af hende gjør mig bange. Var jeg blot dig, der hende kan betragte, naar du ønsker, hende hjælper hver Morgen, er hos hende hver Aften, hver en Naal paa hende fæster, hver en Sløife — ak, hvem der turde! Hvad er det, som du bærer?

Susanna.
Kappen og Baandet, som hver Morgen hendes Hoved omslynger.

Cherubino (snapper Baandet).
Giv mig det, Susanna! negt mig ei dette Baand.

Susanna
(vil tage det tilbage).
Hid med Baandet!

Cherubino (kysser Baandet).
O kjære, tilbedte og skjønne Baand! jeg med mit Liv og Blod dig skal forsvare!

Susanna.
Nei hør mig til den Næsvis.

Cherubino.
Vær god, Susanna! lad Baandet mig beholde; jeg til Gjengjæld dig giver min Romance.

Susanna.
Hvad skal jeg med Romancen?

Cherubino.
Læse den for Grevinden og for dig selv, læs den for Barbarina og Marcellina! Lad hver en Kvinde høre paa min Klage.

Susanna.
Ih, mon Drengen er gal? har man hørt Mage!

Cherubino.
Hvilken Fryd, hvilken nagende Smerte!
Hvilken Kamp, hvilken Angst i mit Hjerte!
Snart, som Is, er det koldt og forsager,
Snart det brænder og ænsteligt slaar.
Naar en Kvinde sit Blik mod mig hæver
Fuld af Uro jeg zittrer og bæver,
Og til hende en Længsel mig drager,
Ak, en Længsel, jeg selv ei forstaar!
Drømme den sødt udmaler,
Vaagen derom jeg taler
Til Dale, Bjerge, Skove,
Til Blomst, til Kildens Vove,
Til Luftens lette Vinde;
Men uden Svar forsvinde
Ordene, jeg har talt.
Vil Ingen da mig høre?
Kan Ingen da jeg røre?
Hjertet af Sorgen bli'er kvalt!

Femte Scene.

Susanna. Cherubino. Greven.
Siden Basilio.

Susanna.
Stille, man kommer? — Hr. Greven! — hvad skal jeg gjøre?
(Cherubino springer op i en stor Lænestol, som Susanna kaster et Tæppe over).

Greven.
Susanna, hvad er hændet? du er bleg og forvirret.

Susanna.
Min Gud! naadige Herre, tænk om Nogen fandt os ene; tillad, jeg Dem forlader.

Greven.
Nei, bliv kun, jeg gaar straks igjen. Hør mig.

Susanna.
Min Gud, jeg skjælver.

Greven.
Kun et Ord. Du ved, at som Gesandt til London jeg meget snart skal reise. At tage Figaro med var min Hensigt.

Susanna.
Ifald jeg turde —

Greven.
Tal kun, kjære Susanna, og med den Ret, som jeg dig giver idag og som du skal beholde, befal mig; jeg hører.

Susanna.
Slig en Ret jeg ønsker ei at have. Herre, forlad mig!

Greven.
Nei, nei, Susanna! jeg vil din Lykke skabe. At jeg elsker dig, det ved du; det har Basilio ofte dig forklaret. Og hør nu, hvis du vilde møde mig i Aften i Haven, naar Alt er tyst og stille, hvilken Pris paa din Gunst jeg da vilde sætte.

Basilio (udenfor).
Nu nylig gik han ud.

Greven.
Hvem taler?

Susanna.
O Himmel!

Greven.
Skynd dig, lad Ingen komme.

Susanna.
Gud, han her skal dem finde.

Basilio (udenfor)
Hos Grevinden han er, jeg vil ham søge.

Greven.
Jeg skjuler mig bag Stolen. (gaar bagved Lænestolen).

Susanna.
Nei, skjul Dem ikke.

Greven.
Ti blot, og faa ham paa Døren.

Susanna.
O Gud, hvad gjør De?

Basilio (træder ind).
I ved vel ei, Susanna, hvor man skal finde den naadige Herre?

Susanna.
Jeg skal ei vogte Grevens Veie. Se, der er Døren.

Basilio.
Ei, hvor hidsig; vær rolig, Figaro Greven søger.

Susanna.
Han søger den Mand, som efter Jer mest han hader.

Greven (affides).
Lad se om han mig tjener.

Basilio.
Jeg har dog ei mit hele Liv erfaret, at den, som elsker Konen, hader just Manden. Og Greven elsker Eder.

Susanna.
Gaa bort, I lumpne Tjener for en lastefuld Herre, og lad mig aldrig mere høre om Greven og hans Gunst.

Basilio.
Naa, Herregud da! Ja hver Smag er forskjellig. Jeg troede altid, at I til Elsker vilde foretrække — thi det gjør jo de Fleste — en forstandig, en taus og gavmild Herre for slig en Hvalp, som Pagen.

Susanna.
Ah, Cherubino!

Basilio.
Ja Cherubino, Cherubin d'amore, som jeg imorges mødte, da han vilde her i Huset smutte ind.

Susanna.
Ha, Afskum! skal I da altid bagtale.

Basilio.
Har man Øine i Hovedet, straks kaldes man et Afskum. Vi lidt, hans Romancette, sig mig det her i Enrum — thi jeg kan tie og skal det ikke røbe — er den til Eder? til Grevinden?

Susanna (affides).
Hvem Pokker har ham sagt det?

Basilio.
A propos om den Lille. Lad ham ta'e sig ivare, naar han ved Taflet Grevinden betragter og slaar om sig med Blikke. Sæt, at Greven det mærker; i det Kapitel, det ved I, der er han grov som en Okse.

Susanna.
Onde Hykler! hvor kan I dette Barn dog saa skændigt bagtale?

Basilio.
Jeg — jeg bagtale! Hvad jeg her Jer siger, det siger Alle Mennesker, den hele Tjenervrimmel.

Greven (træder frem.)
Hvilket? Hvad siger Alle?

Basilio.
O Himmel!

Susanna.
O Himmel!

Greven.
Ha, hvad hør' jeg!
Straks den Frække
Skal fortrække
Fra Slottet her.

Basilio.
Kjære Herre,
Lad Dem raade,
Skjænk ham Naade,
Barmhjertig vær!

Susanna.
Milde Himmel!
Angst og svimmel
Jeg en Afmagt
Føler nær.

Greven og Basilio.
Se, hun blegner,
Os ei hører,
Ængstlig Hjertet
Bevæger sig.

Basilio
(vil føre hende hen til Læuestolen).
Kom, herhen jeg
Eder fører.

Susanna
(kommer til sig selv, da hun ser Stolen).
Gud! hvor er jeg?
Ha! hvad ser jeg!
Gaa herfra,
Forlader mig!

Greven og Basilio.
Rolig blot, her er ei Fare,
Ængst dig ikke, mit kjære Barn.

Basilio.
Hvad om Pagen før jeg sagde
Ei paa Hjertet Hr. Greven lagde.

Susanna.
Det er skjændigt, lutter Ondskab,
Tro ham ei, det falske Skarn!

Greven.
Bort han skal, som jeg befaler.

Susanna og Basilio.
Ak, den Stakkel!

Greven.
Jo, en Stakkel!
Jeg ham ogsaa traf igaar.

Susanna.
Pagen?

Basilio.
Pagen?

Greven.
Pagen.

Susanna og Basilio.
Hvor?

Greven (til Susanna).
Hos din Kusine.
Længe staar jeg der og banker.
Sagte aabner Barbarina,
Forvirret og i Tanker;
Jeg, som mærker der er Nogen,
Speider, søger hen i Krogen,
Og da sagte jeg har trukket
Bort et Tæppe, jeg ser forstukket
Min Hr. Page (trækker Tæppet bort fra Læuestolen). Der er han atter!

Susanna.
Ak, hvilket Uheld!

Basilio.
Jeg dør af Latter.

Greven (til Susanna).
Deres Dyd er uden Lige.

Susanna.
Himmel, hvad skal jeg dog sige.

Greven.
Nu jeg Sammenhængen ved.

Susanna.
Var jeg blot fra dette Sted.

Basilio.
Den, som stoler paa en Pige,
Kommer stedse galt afsted.

Greven.
Basilio, lad se at hurtig I Figaro mig henter. Jeg skal ham vise —

Susanna.
Og jeg fortælle; gaa kun!

Greven.
Nei, bliv! hvilken Frækhed! du tør mig trodse, nu, din Brøde er klar?

Susanna.
En Uskyldig behøver ei at frygte.

Greven.
Men naar kom da den Page?

Susanna.
Dengang De kom, var Pagen alt herinde. Han kom og bad mig, at formaa Fru Grevinden til for ham at bede. Da han Dem hørte blev den Stakkel forskrækket og skjulte sig i Stolen.

Greven.
Men der satte jeg mig jo selv, da ind i Stuen jeg traadte.

Cherubino.
Og gesvindt jeg mig da bagved den skjulte.

Greven.
Og da jeg selv krøb bagved?

Cherubino.
Jeg listed' mig i Hast igjen i Stolen.

Greven (afsides).
For Fanden! Alt har han hørt hvad jeg Susanna sagde.

Cherubino.
Just for at høre var jeg saa bange.

Greven.
Hvilken Falsthed.

Basilio (sagte til Greven).
Forsigtig, man sig nærmer.

Greven (til Cherubino).
Og du, du bliver her, din Pigeslange.

Sjette Scene.

De Forrige. En pyntet Skare Bønderfolk, anført af Figaro.

Kor.

Samlet i Klynge
Glade vi synge:
Hil ham, som Fryd og Held
Skjænker os her!
Priset han være,
Han, til hvis Ære
Blomster og Krandse
Bringes af Hver!

Greven (til Figaro).

Hvortil skal den Komedie?

Figaro (til Susanna).

Nu gaar det lystigt; se til du kan mig hjælpe.

Susanna.

Alt er fortabt.

Figaro.

Tillad os, naadige Herre, ydmygt Dem her at hylde og vor Tak at frembære. Afskaffet er nu den Ret, som hvert Hjerte maa oprøre.

Greven.

Nuvel, den er forbi; men hvad saa mere?

Figaro.

Vi skal være de Første til at nyde denne Velgjernings Frugt. Derfor vort Bryllup til idag vi bestemte, og nu jeg beder, at paa Susannas Hoved De vil sætte den Krands, som Bruden pryder og som er et Symbol paa deres Dyder.

Greven (affides).

Han har mig til Bedste; men jeg maa holde Stand. (høit). I kjære Venner, takket Alle I være! dog fortjent har jeg ikke hverken Ros eller Ære. Naar sligt et Misbrug paa mit Gods jeg forbyder, jeg Naturen og Pligten kun adlyder.

Bønderne.

Hr. Greven han leve! han leve!

Susanna.

Hvilken Dyd!

Figaro.

Hvilken Retfærd!

Greven.

Jeg efter Løfte skal feire eders Bryllup, men det ei straks kan gjøres; dog lover jeg, for Eder at fornøie, der skal paa denne Festdag ei spares Pragt og Penge. (til Basilio) Marcellina skal hentes. (høit). Vi ses i Aften.

Kor.

Samlet i Klynge
Glade vi synge:
Hil ham, som Fryd og Held
Skjænker os her!
Priset han være,
Han, til hvis Ære
Blomster og Krandse
Bringes af Hver!

Figaro.

Han leve!

Susanna.

Han leve!

Basilio.

Han leve!

Figaro (til Cherubino).

Og du staar der saa rolig?

Susanna.

Den Stakkel er bedrøvet, fordi Hr. Greven jager ham fra Slottet.

Figaro.

Hvad, paa en Festdag, som denne?

Susanna.

Da vort Bryllup vi feire.

Figaro.

Og Enhver Dem beundrer.

Cherubino.

Ak Herre, tilgiv mig.

Greven.

Stor er din Brøde.

Susanna.

Ak, han er kun et Barn.

Greven.

Langt mindre end du tror.

Cherubino.

Jeg vistnok feiled', men aldrig skal min Læbe —

Greven.

Nuvel, jeg dig tilgiver; ja, jeg vil gjøre mere. Den Post som Fændrik, der just er ledig nu i Regimentet, den jeg dig giver; men ufortøvet du reiser.

Figaro og Susanna.

Ak, til imorgen blot?

Greven.

Nei, straks han reiser.

Cherubino.

Naar Hr. Greven befaler, jeg adlyder.

Greven.

Sig Farvel til Susanna og bered dig til Reisen. (til Basilio). Saa fik vi ham paa Døren. (gaar med Basilio).

Syvende Scene.

De Forrige uden Greven og Basilio.

Figaro.

Kom, lille Fændrik, ræk mig Haanden

til Afsked. (sagte) Vi tales ved inden du reiser. (høit) Nu skal du Hædrens Bane vandre; se, hvor snart dog vor Skjæbne sig kan forandre.

Ikke mere med Suk og med Klage
Skal forelsket de Skjønne du plage,
Kjæk som Kriger du Sværdet skal drage,
Og i Kamp trodse Fare og Død.
Derfor bort nu med Pynt og med Fjere,
Disse Sløifer ei klæde dig mere,
Disse Lokker dig kun kan genere,
Denne Hud er for hvid og for blød.
Midt i Leiren blandt Soldater,
Vilde, skjæggede Krabater,
Skal du leve, prøve Modet,
Frem med Brystet, op med Ho'edet!
Faren truer paa alle Kanter;
Hæder nok, men ei Kontanter.
Ei i Dands du figurerer,
Nei, du Nat og Dag marscherer
Over Bjerge, gjennem Dale,
Hvor dig Herrerne befale,
Og mens høit Trompeten toner
Under Torden af Kanoner
Vandre maa de tro Legioner
Ind i Ildens røde Glands.
Fanen vaier, Sværdet blinker!
Til den raske Vaabendands,
Cherubino, Seiren vinker
Med sin friske Laurbærkrands!

Andet Akt.

Grevindens Værelse.

Tilhøire een Dør. Tilvenstre to Døre, af hvilke den bageste fører ind til Susannas Kammer. I Baggrunden tilvenstre en aaben Alkove og tilhøire en Dør med Altan.

Første Scene.

Grevinden.

Elskovs Gud, o før tilbage
Ham, jeg elsker ømt og tro.
Bring igjen en kjærlig Mage,
Eller skjænk mig Gravens Ro.

Anden Scene.

Grevinden, Susanna og Figaro.

Grevinden
(til Susanna, der træder ind).

Kom, min kjære Susanna, og lad Slutningen mig høre.

Susanna.

Der er ei mere.

Grevinden.

Han vilde dig forføre?

Susanna.

Aa nei, Hr. Greven gjør ingen Komplimenter med sin ringe Tjenerinde; han med Penge glat mener mig at kjøbe.

Grevinden.

Jeg har mistet hans Ømhed.

Susanna.

Og dog er han skinsyg paa Dem.

Grevinden.

Han er som Mændene jo Alle ere. Man sin Hustru bedrager, gjør altid sure Miner og hendes Hjerte med Skinsyge piner. Dog, hvis Figaro vilde, han sikkert kunde —

Figaro (udenfor).

Tralalala!

Susanna (aabner Døren).

Figaro, kom hurtig, Grevinden venter.

Figaro.

Mod, Fru Grevinde! hvor kan sligt Dem forskrække. Og hvad er saa det Hele? At min Hr. Greve synes godt om min Susanna og haaber sig i Stilhed at forskaffe den Ret, vi kjender. Den Sag er baade mulig og naturlig.

Grevinden.

Hvad, mulig?

Susanna.

Og naturlig?

Figaro.

Ja høist naturlig, og naar Susanna vil, vel ogsaa mulig.

Susanna.

Hør op nu med din Spasen.

Figaro.

Jeg er alt færdig. Altsaa, han fik det Indfald mig til Kurer at gjøre og min Susanna til Geheimeraadinde hos Gesandten; men at hun tør forkaste et saa hæderligt Æresdiplom kan han ei glemme og vil med Marcellina nu mig skræmme. Saadan Alt er forklaret.

Susanna.

Og du har Mod til at skjæmte med en Sag, saa alvorlig?

Figaro.

Saa du mener at jeg spaser med det Hele? Nei, hør nu videre! Ved Basilio har jeg sendt ham en Billet, som ei bærer noget Navn, men som melder, at en Elsker vil i Haven i Nat faa Grevinden itale.

Grevinden.

O Himmel! betænk dog, han er skinsyg og heftig.

Figaro.

Ih, destobedre. Nu skal vi bringe Greven ret i Knibe, drille ham, ham narre, omstøde alle Planer, forvirre ham i Sin-

det. Han skal formode, at hvad mig han har tiltænkt, har en Anden i Sinde ham selv at byde. Han skal faa at bestille med sit Eget. Men førend han det aner og uden han tænker paa nogen Plan, for os at hindre, saa kommer Bryllupstimen, og sige Nei han vover ei i Fru Grevindens Paahør.

Susanna.

Nuvel; men derpaa kommer, kan du tro, Marcellina.

Figaro.

Giv Tid dog! Til Greven sender du hurtig Bud, at du i Aften vil vente ham i Haven. Den lille Cherubino, som her paa Slottet jeg har ladet blive, vi lade i dit Sted i en af dine Kjoler i Haven spadsere. Naar da Alting er røbet, Brøden er klar, Hr. Greven bliver bange, og da gjør han saa smukt hvad vi forlange.

Grevinden.

Denne Plan —

Susanna.

Er ret god.

Grevinden.

Tør vi det vove?

Susanna.

Lad ham kun raade. (til Figaro). Sig, hvor er Greven?

Figaro.

Han er redet paa Jagt og kommer sagtens ei saa snart tilbage. Nu gaar jeg, for hurtig Cherubino at sende, at hans Dragt De bringe kan i Orden.

Grevinden.

Og derpaa?

Figaro.

Og derpaa

Hvis end Hr. Greven
Har Lyst til at dandse,
Da skal han dandse
Efter mit Spil. (løber ud).

Tredie Scene.

Grevinden, Susanna, Pagen.

Grevinden.

Hvor uheldigt, Susanna, at denne unge Page var tilstede ved dit Sammentræf med Greven. Ak, ei du aner! — Men hvad kan være Grunden, at han ikke er kommet? Hvor har du hans Romance?

Susanna.

Her er den. Hvis De det ønsker, kan han straks den synge. Stille! det banker; der er han. (aabner Døren). Kom ind, kom ind, min drabelige Fændrik.

Cherubino.

Ak, hvorfor nævne et Navn, som mig bedrøver, som bittert minder mig om Alt, hvad jeg forlader. Grevinden er saa naadig.

Susanna (drillende).

Og saa deilig!

Cherubino (sukkende).

Ak ja, deilig!

Susanna (efteraber ham).

Ak ja, deilig! Du lille Hykler. Kom her, du for Grevinden den Romance skal synge, som du gav mig imorges.

Grevinden.

Hvem har den skrevet?

Susanna.

Nei, se blot hvor han rødmer.

Grevinden.

Tag min Guitar, Susanna, og spil til Sangen.

Cherubino.

Susanna, hvor jeg skjælver! (til Grevinden) Ifald De det befaler?

Susanna.

Javist, javist! den Snak Tiden forhaler.

Cherubino.

Kjender dit Hjerte
Kjærligheds Lyst?
Er det den Smerte,
Her i mit Bryst?
Alt, hvad mig nager,
Høre du maa,
Kan mine Plager
Blot du forstaa.
Ønsker opstige,
Ak, uden Tal;
Fryd uden Lige,
Martrende Kval!
Dødskulde gyser
Snart i mit Bryst,
Snart atter lyser
Glæde og Lyst,
Længsel mig drager
Fra Sted til Sted;
Ak, hvad mig plager,
Selv ei jeg ved!
Mit Bryst sig hæver,
Uroligt slaar,
Og Sukke bæver;
Hvorfor, hvorfor?
Mit arme Hjerte
Kjender ei Fred,
Og dog den Smerte
Er Salighed.
Kjender dit Hjerte
Kjærligheds Lyst?
Er det den Smerte
Her i mit Bryst.

Grevinden.

Bravo! en vakker Stemme. Jeg vidste ei, at De saa smukt kunde synge.

Susanna.

Jo, det er vist, Alt hvad han gjør, det gjør han og tilgavns. Hr. Soldat, kom herhen. Figaro har dig sagt —

Cherubino.

Alt har han sagt mig.

Susanna
(monstrer Cherubino).

Nu, lad mig se. Det gaar fortræffeligt. Den vil nok passe. (løser Ridderkappen af ham). Bort med Kappen.

Grevinden.

Hvad gjør du?

Susanna.

Vær ikke bange.

Grevinden.

Tænk, om der Nogen kom.

Susanna.

Nuvel, vi gjør jo intet Ondt (laaser Døren) Jeg Døren slaar ilaas. Men sig mig, hvordan sætte vi Haaret?

Grevinden.

Hent mig en Kappe inde fra Kabinettet! hurtig! Men hvad er dette? (Susanna gaar).

Cherubino.

Min Bestalling.

Grevinden.

Allerede, saa hurtigt!

Cherubino.

Jeg fik den af Basilio.

Grevinden.

Man i Farten har forglemt at sætte Seglet —

Susanna
(kommer med Kappen).

Sætte Seglet, paa hvad?

Grevinden.

Paa hans Bestalling.

Susanna.

Bevares, hvilket Hastværk! Se, her er Kappen.

Grevinden.

Skynd dig, Susanna. Tænk, om Greven nu kom; Gud, hvilken Scene!

Susanna
(henter en Skammel).

Kom her og læg dig ned for mig!
Vær stille, rør dig ei!
Drei Hovedet nu sagtelig;
Bravo, se denne Vei!
Herhen dit Øie vende sig,
(Cherubino vil hele Tiden betragte Grevinden).
Nei herhen, siger jeg;
Lig stille dog og se kun her,
Grevinden er ei der.
Lad Halsen blottet være,
Slaa Øiet ned blufærdig,
Du Armen saa maa bære;
Se saa, nu er du færdig,
Vis os hvordan du gaar.
Betragt ham Fru Grevinde!
Man maa ham deilig finde;
O se dog hans Manerer,
Hvor net han koketterer;
Hvis Damerne kan lide ham,
De sikkert ved hvorfor.

Grevinden.

Lad nu de Løier fare.

Susanna.

Hør, vil De tro, jeg er skinsyg paa Drengen. Din lille Slange, vil du straks høre op at være saa elskværdig.

Grevinden.

Hold op nu med at spøge. Træk disse Ærmer lidt mere op paa hans Arme, for at man bedre kan ham Kjolen om Livet fæste.

Susanna.

Saadan?

Grevinden.

Lidt mere; se saa. (opdager sit Baand). Hvad er her bundet?

Susanna.

Et Baand, han stjal fra mig.

Grevinden.

Men det er jo blodigt.

Cherubino (stammende).

Det kom — jeg ved ei rigtig — over en Sten før jeg snubled og i Faldet skrabed mig paa Armen. Hurtig Baandet om Saaret da jeg vikled.

Susanna.

Lad se dog dette Saar. (trækker hans Ærme høiere op). Bevares! hans Arme er hvidere end mine, ret som en Piges.

Grevinden.

Du bliver ved at spøge. Gaa ind i mit Kammer, der vil lidt Plaster du finde i mit Skrin, som staar paa Bordet. Jeg kan ei negte, det Baand er af en Farve, som jeg nødig vil miste.

Susanna
(som er gaaet ud i Baggrunden, kommer tilbage).

Her er det; men nu et Bind til Saaret.

Grevinden.

Det kan du tage, naar du bringer os en Kjole. (Susanna gaar igjen ind i Alkoven).

Cherubino.

Ak! jeg mister, hvad straks mig havde læget.

Grevinden.

Hvorfor? Et Bind er bedre.

Cherubino.
Man kan med Baandet, som fastholdt Haaret og tæt berørte Huden af En, som —

Grevinden
(afbryder ham).
Er os fremmed — de værste Skader læge. Det var meget! den Kraft jeg aldrig før ved Baandet kjendte.

Cherubino.
Grevinden spøger; men jeg maa Dem forlade.

Grevinden.
Ja, men ei for bestandig.

Cherubino.
Ak, jeg Arme!

Grevinden.
Han græder.

Cherubino.
O Gud! kun Døden kan mig trøste. Naar da mit sidste Øieblik sig nærmer, tør min Læbe fremstamme —

Grevinden.
Ti dog stille! hvad er det for en Galskab? (det banker). Hvem banker vel paa Døren?

Greven (udenfor).
Her er lukket!

Grevinden.
Det er Greven! O Himmel, jeg skjælver! De her — og uden Kappe — i denne Tilstand! Brevet, som han har faaet, som hans Skinsyge nærer!

Greven.
De la'er mig vente.

Grevinden.
Jeg sværger Dem, at jeg er ene.

Greven.
Men dog De talte?

Grevinden.
Ja vistnok — talte — men kun med Dem.

Cherubino.
Efter hvad der er hændet, vil han mig dræbe; hvor flyr jeg for hans Harme.
(Grevinden lukker ham ind ad den forreste Dør tilvenstre).

Grevinden.
Himmel, o send mig Kraft! beskyt mig Arme!
(aabner Døren).

Fjerde Scene.

Greven, Grevinden og Susanna.

Greven.
Hvad skal jeg tro? Aldrig før De jo pleied' deres Døre at laase.

Grevinden (stammende).
Nei aldrig — jeg stod just — iførd med at prøve —

Greven.
Med at prøve —

Grevinden.
Nogle Kjoler — og vented paa Susanna, som gik ind i sit Kammer.

Greven.
De skjuler slet, at Deres Sind er bevæget. (rækker hende en Billet). Behager De at læse.

Grevinden (afsides).
Himmel! Billetten, som Figaro har skrevet.

Greven.
Hør! hvilken Støi derinde! I Kabinettet hørte Noget jeg falde.

Grevinden.
Jeg har slet Intet hørt.

Greven.
Saa maa De være opfyldt af andre Tanker.

Grevinden.
Og hvilke?

Greven.
Hvem er derinde?

Grevinden.
Og hvem skulde det vel være?

Greven.
Det spør' jeg Dem om, jeg er jo nylig kommen.

Grevinden.
Javist, saa er det vel Susanna.

Greven.
Der, som De nylig sagde, er i sit Kammer.

Grevinden.
Om i sit Kammer, eller der, jeg mindes ikke.

Greven.
Susanna! Er det for hende, at De er saa urolig?

Grevinden.
Jeg urolig for hende.

Greven.
Det ved jeg ikke, men urolig tilvisse.

Grevinden.
Al denne Uro, blot ved Susannas Navn, De kan Dem spare.

Greven.
Men om hun er derinde jeg skal paa Timen erfare.

Susanna, du adlyder,
Kom straks af Kamret ud!

Grevinden.
Nei bliv! Jeg det forbyder!
Susanna, lyd mit Bud!

Susanna
(viser sig i Alkoven).
Hvad mon den Støi betyder?
Hvordan slap Pagen ud?

Greven.
Hvem tør mig Magten røve?

Grevinden.
De agte Stedet her;
Sin Brudedragt at prøve,
Hun er i Kamret der.

Greven.
Jeg fatter hele Sagen,
Derinde vist han staar.

Grevinden.
Fortrædelig er Sagen,
Af Angest jeg forgaar.

Susanna.
Jeg fatter hele Sagen,
J Skjul jeg atter gaar. (gaar tilbage).

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Kom ikke ud!

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Bliv inde!

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Adlyd mit Bud!

Greven.
Kom ud! jeg byder her.

Grevinden.
Nei, nei, hun bliver der.

Greven.
Svar, hvis du er derinde?
Susanna, jeg befaler!

Grevinden.
Nei her kun jeg befaler;
Ti stille; ei du taler!

Greven.
Hvorfor er De urolig?
Lad se, hvem er derinde;
Hvis ikke, Fru Grevinde,
Hvad skal jeg derom tro?

Grevinden.
Hr. Greve, vær dog rolig!
Hvem haaber De at finde?
Lad deres Mistro svinde,
Og kom igjen til Ro.

Susanna.
Den Sag er jo utrolig;
Et Optrin saa forargeligt,
Hvad skal man derom tro?

Greven.
De aabner altsaa ikke?

Grevinden.
Nei, hvorfor skal jeg føie Dem deri?

Greven.
Nu, som De vil da; ingen Nøgle behøves. (kalder). Holla, Tjener!

Grevinden.
Greve! De vil da uden Skaansel deres Hustru forhaane?

Greven.
De har Ret, jeg glemmer mig; dog uden allermindste Opsigt, uden at Nogen af Folkene det aner, vil selv jeg hente hvad her mig er nødvendigt, det skal snart være gjort. (vil gaa, men standser) Dog for at ganske al min Tvivl kan forsvinde, jeg disse Døre først lukke vil i Laas. (aflaaser den bageste Dor tilvenstre og tager Noglen af Doren tilhoire).

Grevinden.
Hvilket Uheld!

Greven.
De, Frue, vil behage med mig at følge saalænge; tillad, jeg Armen Dem byder. Tillad mig! (byder hende Armen).

Grevinden.
Jeg takker.

Greven
(peger paa Doren tilvenstre).
Susanna bliver der nu for det Første.
(gaar ud tilhoire med Grevinden).

Femte Scene.

Susanna. Cherubino.

Susanna
(kommer frem og banker paa Doren foran tilvenstre).
Luk op! Du kan ei blive,
Paa Flugt du dig maa give;
Vi Tiden ei tør spilde,
Kom, skynd dig bort herfra!

Cherubino
(føler at Doren tilhoire er aflaaset).
O Ve! jeg er ulykkelig!
Hvad skal der blive af?

Susanna.
Min arme Fru Grevinde!

Begge.
Han har os spærret inde,
Har Døren lukt
Af Frygt for Flugt.

Cherubino
(ser den aabne Altan i Baggrunden).
Det nytter ei jeg tøver,
Han Livet mig berøver;
Jeg ned i Haven springer,
Thi Faren gi'er mig Vinger.

Susanna.
Du dig af Dage bringer,
Lad være, raader jeg.

Cherubino.
Sæt, at en Blomst jeg knækker,
Saa stor var Skaden ei.

Susanna.
Men om din Hals du brækker?
Du maa det ikke, Nei!

Cherubino.
Slip mig! For Grevinden
I Ilden jeg vil springe,
Det Kys du hende bringe;
Levvel da! afsted jeg maa.

Susanna.
Gud hjælpe ham, den Arme!
Lad vær', det galt vil gaa.
O Himmel, o Himmel!

Susanna.
Nei, se kun til den Knegt, hvor han løber; han er alt langt fra Slottet. Lad nu Hr. Greven komme med sine Instrumenter, nu, da Faren er omme, jeg glad ham venter. (gaar ind ad Døren foran tilvenstre).

Sjette Scene.

Greven og Grevinden, siden Susanna.

Greven.
Alting er nu i Orden. Vil nu Grevinden aabne Døren? hvis ikke —

Grevinden.
Min Gud dog! hør mig og behersk Deres Vrede. Kan De tro mig istand til at forglemme min Pligt?

Greven.
Jeg vil erfare, hvem her i Kabinettet man saa hemmeligt skjuler.

Grevinden.
Vel, jeg Dem føier; mer hør mig først rolig.

Greven.
Det er ikke Susanna?

Grevinden.
Nei; men den, De finder, kan ei Mistanke vække, det De selv vil indrømme. I denne Aften vi en Spøg, hel uskyldig, os vilde foretage, og jeg Dem sværger, at hverken jeg eller han —

Greven.
Hvem er det? sig det! o hvilken Hævn!

Grevinden.
Vær rolig! ak, store Gud!

Greven.
Hvem er det?

Grevinden.
Ak, kun et Barn.

Greven.
Hvad, et Barn?

Grevinden.
Ja, Cherubino.

Greven.
Saa skal da allevegne den fordømte Page jeg gjenfinde. Altsaa, man vil mig trodse! nu jeg aner de forræderiske Planer; men at jeg vaager skal jeg Dem lære, hævne jeg vil min Ære. (trækker sin Kaarde).

Kom herud, Ulykkelige!
Her dig venter Hævnens Arm.

Grevinden.
O, Hr. Greve, lad Dem sige!
Over Barnet Dem forbarm!

Greven.
De tør haabe mig at røre?

Grevinden.
Lad mig tale.

Greven.
Vel, lad høre!

Grevinden.
O men dæmp først deres Harme!
Naar De ser ham med nøgne Arme,
Uden Kappe — skaan den Arme!

Greven.
Uden Kappe, nøgne Arme —
Ih hvor herligt, ih hvor herligt!

Grevinden.
Vi ham vilde blot forklæde,
Vær barmhjertig, elskte Mand!

Greven.
Deres Synd De skal begræde,
Jeg skal hævne mig paa Stand.

Giv mig Nøglen!

Grevinden.
De Dem forbarme!
Han er skyldfri.

Greven.
Frygt min Harme!

Langt fra mig forstødt du være!
Du, som glemmer Pligt og Ære
Og mig saa bedrage kan.

Grevinden.
Vel da, hævn Dem!

Greven.
Falske Mage!

Grevinden.
Jeg er skyldfri.

Greven.
Da spar din Klage!
Hævnen ramme den Forfører,
Som saa frækt mig trodset har.

Grevinden.
Ak, min Bøn ham ikke rører,
Haardt og koldt er hvert hans Svar.

Greven.
Deres Synder De skal begræde.

Grevinden.
Se, mit Øie Taarer væde.

Begge
(idet Susanna træder ind).
Susanna!

Susanna.
Ja rigtig!
Er Sagen saa vigtig?
En Skrigen, en Raaben,
Hr. Greven i Vaaben?
De Pagen vil dræbe,
Velan, han er her.

Greven.
Hvad ser jeg! jeg fatter
Det Hele ei mer.

Grevinden.
Hvordan? — jeg ei fatter!
Susanna var der?

Susanna.
Der blev han til Latter
Thi jeg kun er her.

Greven.
Du ene?

Susanna.
Se efter,
Maaske er der fler.

Greven.
Lad se kun! kan være,
At end han er der.
(gaar ind i Kabinettet).

Grevinden.
Susanna, jeg bæver,
Angst Hjertet sig hæver.

Susanna (peger paa Balkonen).
Vær rolig, for Pagen
Ei Ængstelse nær.

Greven (kommer tilbage).
Jeg kan ham ei finde!
Min Tunge er lænket;
Hvis før jeg Dem krænked,
Tilgiv mig, Grevinde.
Men saadan at narre mig
For grusomt dog var.

Grevinden.
Den Mistro, De næred',
Blot straffet vi har;
Den Kval, Dem fortæred',
En Tugtelse var.

Greven.
Min Anger

Grevinden.
Kun blænder.

Greven.
Min Ømhed

Grevinden (med forstilt Sorg).
Jeg kjender.

Greven (til Susanna).
Hjælp Du mig at sone
Hvad Ondt, jeg har talt.

Susanna.
At mistro sin Kone,
Det er dog for galt.

Grevinden.
Saa skal dette Hjerte,
Som Ømhed Dem skjænked,
Med Sorg og med Smerte
Kun blive betalt.

Greven (bønligt).
Rosina!

Grevinden.
Ak, Grumme!
Forglemt er de Dage;
Nu er kun tilbage
En haardt krænket Mage,
Hvis Sorg og hvis Klage
Forglemmes saa let.

Greven.
Jeg angrer min Brøde,
Lad Medynk mig møde,
Giv Naade for Ret.

Susanna.
Han angrer sin Brøde,
Lad Medynk ham møde,
Giv Naade for Ret.

Greven.
Men Pagen derinde?

Grevinden.
En Snare jeg stilled.

Greven.
De skjælved og bæved?

Grevinden.
Min Rolle jeg spilled.

Greven.
Det Brev, man mig sendte?

Grevinden og Susanna.
Lod Figaro skrive
Og Dem overgive.

Greven.
Den Skjælm! han kan vente.

Grevinden og Susanna.
Hvo selv ei tilgiver
Benaades ei vil.

Greven.
Saa lader os Alle
Til Føie da falde;
Rosina, Du Tilgivelse
Ei negte mig vil.

Grevinden.
Naar Mændene bede,
Vi straks ere rede;
Ja Kvindernes Vrede
Er Svaghed forvist.

Susanna.
Vi ere for bløde;
Thi Mændenes Brøde
Med Mildhed vi møde,
Trods al deres List.

Greven.
Ræk Haanden mig!

Grevinden.
Du Grumme!

Greven.
Jeg angrer, jeg fortryder!
Min elskede Mage,
Jeg sværger, at aldrig
Det mere skal ske.

Grevinden.
Ei mer jeg vil klage;
Men lov mig at aldrig
Det mere skal ske.

Susanna.
Nei har man seet Mage!
Man kan dog med Rette
De Mandfolk bele.

Syvende Scene.

De Forrige. Figaro.

Figaro.
Til Glæde sig samle
Alt Unge og Gamle.
Med Piber og Trommer
Og Fløiter man kommer,
Med Blomster og Krandse.
I lystige Dandse
Smaapigerne smile
Til Fløiternes Lyd;
Til Bryllup vi ile,
Til Lyst og til Fryd.

Greven (standser ham).
Nei holdt, maa jeg bede!

Figaro.
Man venter dernede.

Greve.
Du først maa mig svare,
Derpaa kan Du gaa.
(afsides).
Sig Alt skal opklare
Og Hævnen jeg naa.

De Andre.
Nu er vi i Fare!
Hvordan vil det gaa?

Greven.
Ved Du ei, min kjære Figaro,
Hvem den Seddel skrevet har?

Figaro.
Nei, jeg ved ei.

De Andre.
Du det ved ei?

Greven.
Du det ved ei?

Figaro.
Nei, nei, nei?

Susanna.
Du gav Brevet til Basilio —

Grevinde
For at bringe —

Greven
Du forstaar jo —
Ikke sandt?

Figaro.
Aldeles ei.

Grevinden.
Og Du ved ei, Pagen vilde —

Susanna.
Komme ned i Aften silde.

Greven.
Du forstaar?

Figaro
Nei, nei, nei, nei!

Greven.
Gjør Dig ei saamegen Møie;
Alt er spildt, thi i dit Øie
Løgnen staar, saa klar som Dag.

Figaro.
Nu saa lyver da mit Øie.

Grevinden og Susanna.
Al din List Du kunde sparet,
Vi har Alting aabenbaret,
Greven ved den hele Sag.

Greven.
Nu, Du svarer?

Figaro.
Jeg forstummer.

Greven.
Du bekjender?

Figaro.
Ei det Mindste.

Grevinden og Susanna.
Ih men vær dog ei saa tosset,
Du opfører Dig saa klodset,
Al vor Spøg tilende er.

Figaro.
Ja, naar Alting saa skal være
Og tilfredse Alle ere,
Saa lad os ei heller mere
Paa vort Bryllup vente her.

Grevinden. Susanna. Figaro.
Ak, Hr. Greve, jeg Dem beder,
Opfyld venligt denne Bøn!

Greven (afsides).
Marcellina snart bereder
Ham hans velfortjente Løn.

Ottende Scene.

De Forrige. Antonio (drukken).

Antonio (fremviser en Urtepotte).
Herre, se! betragt!

Greven.
Hvad er hændet?

Antonio.
Nei, jeg Magen dog aldrig har set.

De Andre.
Sig, hvad er der? saa tal dog, fuldend det!

Antonio.
Hør nu bare.

De Andre.
Fortæl, hvad er sket?

Antonio.
Fra Altanen, som gaar ud til Vandet,
Man jo kaster snart Et, snart et Andet;
Men nu blier det først rigtig forbandet,
Tænk, et Mandfolk de før kasted ned!

Greven.
Fra Altanen?

Antonio.
Ja, se mine Nelliker.

Greven.
Ned i Haven?

Grevinden og Susanna (til Figaro).
Hvad skal vi gjøre?

Greven.
Sprang et Mandfolk?

Grevinden. Susanna og Figaro.
Hvortil vil det føre?
Alting røber den Drukkenbolt der.

Greven.
Nu, et Mandfolk; og hvor blev han siden?

Antonio.
Vips han flygted og nyttede Tiden;
Han forsvandt mellem Buske og Trær.

Susanna.
Det var Pagen.

Figaro.
Vær rolig, jeg ved det.
Ha, ha, ha, ha!

Greven.
Stille nu!

Figaro.
Ha, ha, ha, ha.

Antonio.
Hvoraf ler Du?

Figaro.
Du jo taler, som Du var besat,
Du er drukken fra Morgen til Nat.

Greven.
Kom, fortæl Du mig Historien.
En Mand fra Altanen?

Antonio.
Fra Altanen.

Greven.
Og ned i Haven?

Antonio.
Ned i Haven.

De Andre.
Men De ser jo, han fuld er og gnaven.

Greven.
Lad ham tale. Krabaten Du kjendte?

De Andre.
Nu Alting han røber.

Antonio.
Nei, han rendte.

Figaro.
Saa hold op med at vaase, din Stakkel!
For et Par Nelliker han gjør et Spektakel,
Er det Hele saa stort et Mirakel?
Det var mig, som i Haven sprang ned.

Greven.
Du har sprunget?

Grevinden og Susanna.
Hvor Skjælmen er listig —

Antonio.
Du har sprunget?

Grevinden og Susanna
— behændig og dristig.

Figaro.
Ja, hvorfor ei?

Greven.
Han atter mig gjækker.

Antonio.
Du var før mere spinkel og smækker;
Jeg forstaar denne Sag ikke ret.

Figaro.
Naar man springer, saa gjør man sig let.

Antonio.
Det var meget.

Grevinden og Susanna.
Faar aldrig det Ende?

Greven.
Du da troede?

Antonio.
Cherubino at kjende.

Grevinden og Susanna.
Alt er ude, Alt er ude!

Figaro.
Løst er nu den hele Knude;
Han tilhest er hertil arriveret,
For sin Raskhed fortjener han Ros.

Antonio.
Jeg har ingen Hest observeret,
Da han sprang var han virk'lig tilfods.

Greven.
Hvor jeg plages.

Grevinden og Susanna.
Store Gud!

Greven.
Men Alt skal opdages.

Grevinden og Susanna.
Hvordan falder det ud?

Greven.
Det var Dig —

Figaro.
Netop mig.

Greven.
Som sprang ned?

Figaro.
Som De ved.

Greven.
Men hvorfor?

Figaro.
Jeg var inde,
For at se til mit Hjertes Veninde,
Da De pludselig larmer og banker,
Straks da Brevet mig falder i Tanker;
Jeg sprang ned fra Altanen i Haven,
Og i Faldet forstraktes mit Ben.

Antonio.
Saa er disse vel dine Papirer?
Som Du tabte —

Greven (tager Papirerne).
Nei, giv dem til mig.

Figaro.
Fangne ere vi, nu er Alt forbi!

Grevinden og Susanna.
Figaro, staa os bi! Figaro, staa os bi!

Greven (holder et Papir frem).
Nu, sig frem! hvad er det for et Blad?

Figaro.
Lad mig se, jeg flere har i Lommen.

Antonio.
Det er sagtens en Liste paa Rykkere.

Figaro.
Ja, som Du skal betale.

Greven.
Nu svar mig — og Du, gaa din Vei!

Grevinden og Susanna.
Ja, gaa din Vei! men skynd Dig!

Antonio.
Nu, saa sagte, jeg straks skal mig pakke.

Figaro.
Ja se til, at Du kommer herfra.

Antonio.
Jeg en anden Gang skal med Dig snakke.

Figaro.
Dine Trusler dem ler jeg kun af.

Niende Scene.

De Forrige, uden Antonio.

Greven.
Altsaa, nu svar mig; men hurtig?

Grevinden (som har kigget i Papiret, til Susanna).
O Ve! det er Pagens Bestalling —

Susanna (til Figaro).
Det er Pagens Bestalling.

Figaro.
Ak, hvor tosset kan man dog være.

Greven.
Nuvel?

Figaro.
Det er den Bestalling,
Som ved Afreisen Pagen De gav.

Greven.
Og hvorfor da?

Figaro.
Der mangler —

Greven.
Hvad mangler?

Grevinden (til Susanna).
Seglet mangler.

Susanna (til Figaro).
Seglet mangler.

Greven.
Saa svar dog!

Figaro.
Man jo pleier.

Greven.
Hvad er det man pleier?

Figaro.
At forsyne med Segl en Bestalling.

Grevinden og Susanna.
Stormen over vort Hoved bortdrager,
Hvilken Angest jeg maatte udstaa!

Greven.
Hvor den Spitsbub mig listig bedrager;
Men min Hævn dog jeg haaber at naa.

Figaro.
Han forgjæves sig piner og plager;
Thi mod mig han fortabt give maa.

Tiende Scene.

De Forrige. Bartolo, Basilio og Marcellina.

Bartolo. Basilio og Marcellina.
Dem anraabe vi som Dommer,
Ak, Hr. Greve, skjænk os Net!

Grevinden, Figaro og Susanna.
Nu, da Marcellina kommer,
Frygter jeg at Alt gaar slet.

Greven (peger paa Marcellina).
Der alt Hævnens Engel kommer,
Høist beleiligt træffer det.

Figaro.
Med de trende gamle Nare
Driver Fanden vist sit Spil.

Greven.
Dine Skjældsord kan Du spare;
Siger frem, hvad her I vil?

Marcellina.
Først han Ægteskab mig byder,
Siden han sit Løfte bryder;
Men jeg vil at den Forbryder
Holde skal, hvad han mig svor.

De Andre.
Hvilket, hvilket?

Greven.
Jeg Taushed byder.
Agt, som Dommer her, mit Ord.

Bartolo.
Jeg, som hendes Værge, tager
Mig af alle hendes Sager,
Og jeg vil at den Bedrager
Ei skal slippe, som han tror.

De Andre.
Han Dem narrer.

Greven.
Jeg Taushed byder!
Agt, som Dommer her, mit Ord.

Basilio.
Jeg, som er en Mand af Ære,
Jeg skal hendes Vidne være,
At han hende vil besnære,
At han hende Troskab svor.

De Andre.
Alle Tre jo ere gale,
Alle Tre!

Greven.
Jeg Taushed byder!
Vis, hvordan Kontrakten lyder;
Thi hans Dom derpaa beror.

Grevinden, Susanna, Figaro.
Se, hvor Bladet skjævt sig vender,
Han os dem paa Halsen sender;
Hvor uheldigt, at i Snaren
Selv saa let man falde kan

Greven, Marcellina, Bartolo, Basilio.
Se, os Lykken Seier skjænker,
Magtesløse er hans Rænker.
Høit vi sværge, at i Faren
Vi skal troligt holde Stand.

Tredie Akt.

En Sal paa Slottet.

Første Scene.

Greven, Grevinden, Susanna, siden Figaro.

Høist besynderligt er det. Et Brev, som bringes mig, — derpaa Susanna skjult i Kabinettet og Grevinden forvirret, — en Mand, som springer fra Altanen ned i Haven, og saa en Anden, som af sig selv sig melder; — hvilket Virvar af Løgn. Men om det nu var en Tjener her paa Slottet? thi uforskammede er jo det Slags Folk; — dog nei, Grevinden; — slig en Tvivl er uværdig; — dertil for høit ei blot sig selv hun agter, men hun min Ære ei krænker. Hvor er Traaden i Alt, hvad her er hændet. (Grevinden og Susanna træde ind i Baggrunden, uden at Greven ser dem, eller bemærker deres indbyrdes Samtale).

Grevinden.
Gjør som jeg ønsker, sig, at Du i Haven ham venter.

Greven.
Og sæt, at Cherubino ei er i Sevilla? — det vil Basilio mig skaffe at vide.

Susanna (i Samtale med Grevinden).
O Himmel! og Figaro?

Grevinden.
Du maa ham Intet sige; Du ved, i Haven vil din Plads selv jeg tage.

Greven. (bestandig i sine egne Tanker).
Han førend Aften vil være her igjen.

Susanna.
Nei, Frue, jeg tør ei.

Grevinden (idet hun gaar).
Glem ei, at i din Haand Du har min Skjæbne.

Greven.
Og Susanna. Hvem ved om hun har røbet, hvad jeg hende loved? Ja, har hun sladdret, saa ægter han den Gamle.

Susanna
(afsides, idet hun træder hen til Greven).

Marcellina (høit). Tillad.

Greven (opdager hende).
Ah! hvad befaler?

Susanna.
Hr. Greven er fortrydelig.

Greven.
Sig, hvad der hid Dig fører?

Susanna.
Jeg kommer fra Fru Grevinden, som sig ei vel befinder; om en Flacon hun beder Dem, Hr. Greve.

Greven.
Her er den.

Susanna.
De straks den faar tilbage.

Greven.
Vist ikke, behold Flaconen kun for Dig selv.

Susanna.
For mig! Piger af min Stand har ei saadanne Onder.

Greven.
Elskerinden, der miste maa sin Brudgom paa selve Bryllupsdagen?

Susanna.
Men naar nu Marcellina jeg betaler den Medgift, De har lovet?

Greven.
Som jeg har lovet! naar da?

Susanna.
Har jeg Dem misforstaaet?

Greven.
Nei, dersom blot Du vilde ret forstaa min Mening.

Susanna.
Saa Pligten byder og Deres Excellence altid jeg lyder.

Greven.
O sig, hvorfor saalænge
Hørte Du ei min Bøn?

Susanna.
Endskjøndt vi synes strenge,
Elske vi dog i Løn.

Greven.
Kommer Du da, min Pige?

Susanna.
Jeg kommer ganske vist.

Greven.
Vil Du mig ikke svige?

Susanna.
Jeg kjender ei til List.

Greven.
Du kommer?

Susanna.
Ja!

Greven.
Vil ei mig svige?

Susanna.
Nei!

Greven.
Du sikkert kommer?

Susanna.
Nei!

Greven.
Nei!

Susanna.
Jo.
Jeg kjender ei til List.

Greven.
Af Salighed, Du Kjære,
Banker mit glade Bryst.

Susanna.
At hævne Kjønnets Ære
Det er endda en Trøst.

Greven.
Men sig, hvorfor vilde Du ikke høre mig imorges?

Susanna.
Hr. Greven glemmer Pagen —

Greven.
Og Don Basilio, som dog kom i mit Navn?

Susanna.
Men behøves mellem os da en Tredie?

Greven.
Vist ikke, vist ikke. Og nu Du altsaa lover ei dit Løfte at bryde? Men Fru Grevinden venter vist paa Flaconen?

Susanna.
Den var et Paaskud, for at faa Hr. Greven i Tale.

Greven.
Hvor elskelig.

Susanna.
Man kommer.

Greven (idet han iler ud tilvenstre).
Hun mig tilhører.

Susanna.
Ja vær dog ei for sikker, min Hr. Forfører.

Figaro (fra Baggrunden).
Stop! hvorhen, min Susanna?

Susanna.
Stille, Alting er afgjort; Du har vundet Processen.

Figaro (idet han gaar ud med hende).
Men saa fortæl dog.

Anden Scene.

Greven
(som har hørt de sidste Repliker, træder frem).
Du har vundet Processen! Ha, hvad hør' jeg! nu jeg mærker først Snaren. Hævne mig, det vil jeg, og følelig skal Straffen Jer blive; som jeg det ønsker, skal jer Dom blive fældet. Men om den Gamle Gjælden han nu betaler? Betale — hvor faar han Penge? Og saa Antonio, som negter Figaro Susanna, fordi han ham, som Ubekjendt, foragter. Jeg vil smigre den Daare, der gjør Alt hvad mig tykkes; thi kun List kan mig hævne, skal Planen lykkes.

Man frækt, mens jeg mig glæder,
Mig vover at bedrage,
En Træl mig tør fratage,
Hvad jeg mig ønsket har;
Jeg for min egen Tjener
Skal ydmyg Pladsen vige,
Den Lykke mig frasige,
Som nu mig lovet var?

Nei, Nei! det skal ei være!
I langt fra Maalet ere
Og Jer for tidligt fryde;
Jeg kan, som Herre, byde,
Og ei omsonst man narrer mig
Og raner Elskovs Lyst.
Straffen Jer haardt skal ramme,
Snart skal min Hævn I føle;
Blot Tanken, den at køle,
Opfylder glad mit Bryst.

Tredie Scene.

Greven, Don Curzio, Marcellina, Bartolo, Figaro og lidt efter Susanna.

D. Curzio.
Nu er alt paa det Rene. Enten ta'er han mod Konen eller ogsaa betaler.

Marcellina.
Frit jeg aander.

Figaro.
Og jeg kvæles.

Marcellina.
Saa skal jeg ægte ham, som jeg tilbeder.

Figaro.
Men Appel staar mig aaben.

Greven.
Jer Dom er meget rigtig, enten saa eller saa; Bravo, Don Curzio!

Don Curzio.
Jeg takker Excellencen.

Bartolo.
Ja den Dom den var herlig.

Figaro.
Og hvorfor herlig?

Bartolo.
Saa blev vi Alle hævnede.

Figaro.
Hende ta'er jeg dog ei.

Bartolo.
Det blier Du nok nødt til.

D. Curzio.
Eller ogsaa betale. Hun har jo laant Dig 2000 gode Piastre.

Figaro.
Jeg er af Adel, og uden at spørge mine adelige Frænder —

Greven.
Ja hvor er de? hvem er De?

Figaro.
I Tyve Aar jeg søgte; dog tilsidst jeg haaber et Steds dem vel at finde.

Bartolo.
Hittebarn, som er fundet!

Figaro.
Jeg er ei fundet, bortstjaalet er jeg.

Greven.
Hvor da?

Marcellina.
Hvor da?

Bartolo.
Bevis det?

D. Curzio.
Ja, ja; bevis det!

Figaro.
Alt hvad der fandtes, de rigtbesatte Smykker, de fine Klæder og Linned, hvori de fandt mig indsvøbt, som mig raned', Alt dette er Beviser paa en adelig Fødsel. Og nu det Bedste. Her paa min Arm et Tegn, som af Forsigtighed —

Marcellina.
En Lancet Du paa Armen har som Mærke?

Figaro.
Hvor kan I vide?

Marcellina.
O Himmel! ham er det.

Figaro.
Ja, ganske rigtig.

D. Curzio.
Hvem?

Greven.
Hvem?

Bartolo.
Hvem?

Marcellina.
Rafaello.

Bartolo (urolig).
Hvor blev Du røvet bort?

Figaro.
Tæt ved en Slotsgaard.

Bartolo (peger paa Marcellina).
Der staar din Moder.

Figaro.
Min Amme.

Bartolo.
Nei, din Moder.

Greven og D. Curzio.
Hans Moder.

Figaro.
Hvad er dette?

Marcellina (peger paa Bartolo).
Der staar din Fader.

Atter jeg en Søn skal favne,
Ei en Moder Du skal savne.

Figaro.
Kom, Papa, tab ikke Modet,
Bær jer Skjæbne som en Mand.

Bartolo.
Om end tyndt er Faderblodet,
Mere tykt det er end Vand.

D. Curzio.
Hun hans Moder, —

Greven.
Han skal seire! —

D. Curzio.
Og han hans Fader, —

Greven.
Han, jeg hader!

Det er bedst at gaa herfra.

D. Curzio.
Han ei ægter sin Mama.

Bartolo.
Dig din Fader Alt forlader.

Marcellina.
Jeg af Glæde høit maa græde.

Figaro.
Hvilken Glæde, hvilken Glæde!

Susanna (kommer og viser en Pung frem).
Hør mig, naadige Hr. Greve!
De kan straks Processen hæve;
Hun har tabt sin Ret til Figaro,
Naar Betaling blot hun faar.

Greven og D. Curzio
(vege paa Figaro, der omfavner sin Moder).
Alting har sig rent forandret,
See kun der, hvordan det staar.

Susanna.
Hvilken Falskhed uden Lige,
Han med hende enig er.
Bort, Forræder! (til Figaro, der nærmer sig).

Figaro.
Du skal høre!

Susanna.
Bort, Forræder!

Figaro.
Lad Dig sige.

Hør, min Kjære.

Susanna (slaar ham paa Øret).
Du skal føle.
Jalousi mit Hjerte plager,
Nu, jeg ser at falsk han er.
Figaro, Bartolo, Marcellina.
Stundom saadant herligt smager,
Naar blot Elskov Grunden er.

Greven.
Hævn og Harme mig betager,
Som forhekset Alting er.

D. Curzio.
Hvor hun raser, hvor hun klager;
Se, hvor hun fortvivlet er.

Marcellina.
Vær rolig, min Pige,
Lad Harmen nu vige
Og lad mig Dig sige,
Hans Moder jeg er.

Susanna.
Hans Moder.

Bartolo.
Hans Moder.

Susanna
Hans Moder.

Greven.
Hans Moder.

Susanna.
Hans Moder.

D. Curzio.
Hans Moder.

Susanna.
Hans Moder.

Marcellina.
Hans Moder.

Alle.
Hans Moder! hans Moder!

Susanna.
Din Moder.

Figaro.
Javist, og min Fader
Du her for Dig ser.

Susanna.
Din Fader.

Bartolo.
Hans Fader.

Susanna.
Din Fader.

Greven.
Hans Fader.

Susanna.
Din Fader.

D. Curzio.
Hans Fader.

Susanna.
Din Fader.

Marcellina.
Hans Fader.

Alle.
Hans Fader, hans Fader!

Susanna.
Din Fader!

Figaro.
Javist, og min Moder
Du her for Dig ser.

Susanna, Figaro, Bartolo og Marcellina.
Nu atter med Glæde
For Altret vi / I træde;
Thi Amor skal krandse
Med Roser vor / Jer Vaar.

Greven og D. Curzio.
De juble af Glæde,
Jeg / Han brister af Vrede;
Min / Hans Hævn vil ei standse
Før Maalet jeg / han naar.

(Greven og D. Curzio gaa).

Marcellina (til Bartolo).
Her ser I da, min Bedste, det kjære Pant, som Himlen naadig os skjænked.

Bartolo.
Lad os ikke tale om disse gamle Skader; jeg er hans Fader, som til Hustru Jer tager, og vort Bryllup kan staa, naar I behager.

Marcellina.
Herligt, idag alt skal det feires (til Figaro). Ser Du, her er Beviset, for den Gjæld, Du mig skylder; den er din Medgift (giver ham Papiret).

Susanna (giver ham sin Pung).
Denne Pung skal Du have.

Bartolo (kaster sin Pung til ham).
Tag ogsaa min Pung.

Figaro.
Takker! kast I kun hid, jeg skal dem samle.

Susanna.
Lad os om dette Udfald underrette Grevinden og min Onkel. Hvo er som jeg lyksalig!

Figaro, Bartolo, Marcellina.
Alle! Alle! Alle!

Alle Fire.
Nu alle Grevens Rænker i Støvet falde.

Fjerde Scene.

Barbarina, Cherubino,

Barbarina.
Kom her, vær ikke bange. Derovre har alt Pigerne sig forsamlet. Du skal se alle Pigerne her paa Slottet; men smukkest af dem Alle selv Du bliver.

Cherubino.
Men hvis Greven mig finder, hvad gjør jeg da? Du ved, han tror, at jeg er i Sevilla.

Barbarina.
Frisk Mod! det siger Intet. Hvis han Dig finder, det ham ei vil overraske. Hør nu! Du skal Dig som Pige straks forklæde, derpaa følges vi Alle og Fru Grevinden Blomster overrække; kom, Cherubino, lad Dig ei forskrække (de gaa).

Femte Scene.

Grevinden.
Gid Susanna dog kom. Hvor jeg længes efter Alting at høre, hvad Greven hende svarte. Men tør jeg vove at forfølge min Plan? jeg kjender Greven, han er heftig og skinsyg. Dog hvad Ondt er der i, at jeg mig lidt forklæder? jeg spille vil Susanna og hun Grevinden, Nattens Mulm os jo skjuler. O Himmel! hvor er dog den Rolle besværlig, hvortil jeg nødes af min troløse Mand. Han, som jeg kjærlig gav min Haand, mit Hjerte, har mig forladt; men dog med Mistro mig plager. Ha, den Falske! han mig krænker og frækt bedrager; ak, vil Du, Himmel, ei høre mine Klager!

Hurtig svandt de glade Dage,
Da min Ømhed var ham Alt;
Haabet grumt mig mon bedrage,
Sløret fra mit Øie faldt.
Nu med bitter Sorg og Taarer
Rinder hen min Ungdoms Vaar,
Og mit Hjerte dobbelt saarer
Mindet om min Lykkes Aar.
Himmel, hør min bange Klage!
Trøst en kjærlig, trofast Barm!
Før en elsket, troløs Mage
Snart tilbage i min Arm! (gaar).

Sjette Scene.

Greven, Antonio, senere Grevinden og Susanna.

Antonio.

Ja, Hr. Greve, den Gavtyv af en Page, han stikker her paa Slottet; se, hans Hat den er her, den har jeg fundet.

Greven.

Men han forlængst paa Veien til Sevilla jo skulde være.

Antonio.

Han leder efter Sevilla i mine Stuer. Der han skifte Klæder og der jeg fandt alle disse rare Sager
(viser Pagens Klæder frem).

Greven.

Skammeligt.

Antonio.

Afsted, inden han Flugten tager
(gaar med Greven).

Grevinden.

Skynd Dig Susanna, fortæl hvad Greven sagde.

Susanna.

Tydeligt paa hans Pande voldsom Harme jeg læste.

Grevinden.

Harme! saa maa vi Snaren lidt bedre stille. Hvor satte han Dig Stævne? hvor skulde Du ham møde?

Susanna.

I Haven.

Grevinden.

Rask et Par Linier — sæt Dig.

Susanna.

Men Frue, tør vi vove —

Grevinden.

Vær Du kun rolig, jeg skal alt Ansvar paa mig tage. Et Par Ord til Romancen (nynner Melodien).

Susanna (sætter sig ved Bordet).

Velan da!

Grevinden (dikterer Brevet).

„Kom, naar Aftenstjernen troner

Susanna (skrivende).

— Stjernen troner —

Grevinden.

„Klar paa Himlens Hvælving blaa, —

Susanna (gjentager, idet hun skriver).

— Klar paa Himlens Hvælving blaa —

Grevinden.

„Under Laurens dunkle Kroner!

Susanna.

— Under Laurens dunkle Kroner.

Grevinden.

Han nok Resten vil forstaa.

Begge.

Han nok Resten vil forstaa.

Grevinden.

Læs nu op, lad mig høre!

Susanna. (læser op).

„Kom, naar Aftenstjernen osv.

Nu er det færdigt, og mangler bare Seglet.

Grevinden.

Hurtig, giv mig Billetten; med en Naal vi forsegle. Se saa, skriv nu under Adressen: Send mig Seglet tilbage.

Susanna.

En snild Methode, naar ei Lak er ved Haanden.

Grevinden.

Der, gjem det hurtigt, jeg hører Nogen komme.

Syvende Scene.

De Forrige, Cherubino og en Flok pyntede Bønderpiger, senere Greven, Antonio og Figaro.

Kor.

Her vi Blomsterkrandse bringe,
Som Hengivenhed dig bandt;
Vore Gaver er kun ringe,
Men paa Kjærlighed et Pant.
Blomster smaa fra Egnens Dale,
Hjertets Sprog til den I tale,
Som veed Sorgen at husvale,
Og hvert Hjerte for sig vandt.

Barbarina.

Her nu ser deres Naade alle Omegnens Piger, som Fru Grevinden deres Hyldest bringe og Dem beder det naadigst at optage.

Grevinden.

Jeg takker, kjære Piger.

Susanna.

Se, hvor nette de ere.

Grevinden
(peger paa Cherubino, der er i Pigeklæder).

Men hvem er det Pigebarn, som sit Blik ei tør hæve, og staar med ærbar Mine?

Barbarina.

Det er en fattig Slægtning, som her til Brylluppet er kommet iaftes.

Grevinden.

Lad mig se dig, du smukke, unge Pige; kom hen til mig og giv mig dine Blomster. Hun bliver rød, Susanna; nei se dog blot, hvor hun ligner en Anden.

Susanna.

Ja, som en Søster.

Antonio
(som er kommet tilbage med Greven).

Har man set Mage, der har vi Officeren.
(sætter Cherubinos Hat paa Hovedet af ham).

Grevinden.

O Himmel!

Susanna.

Den Tølper!

Greven.

Nu, Fru Grevinde?

Grevinden.

De ser mig høist forundret og forbittret, Hr. Greve, som selv De er det.

Greven.

Men imorges?

Grevinden.

Imorges. Til en Prøve vi ham da forklædte paa den Maade, som De nu ham finder.

Greven (til Cherubino).

Er du reist, som jeg bød dig?

Cherubino.

Hr. Greve.

Greven.

Jeg skal dig straffe og lære dig at lystre.

Barbarina.

Naadige Herre, naadige Herre! De har sagt mig saa ofte, naar De mig vilde kysse: Vil du mig elske, Barbarina, da jeg lover, du skal faa hvad du ønsker.

Greven.

Hvad der du siger —

Barbarina.

Er sandt. Lad mig faa Cherubino! o giv os deres Stemme, og De kan tro, jeg skal det ikke glemme.

Grevinden (til Susanna).

Lad Greven nu sig forsvare.

Antonio (til Barbarina).

Naa, det maa jeg sige, du kan blive god med Tiden, min Pige.

Greven.

Det er for galt, man spotter mig. For Fanden, har Alt bestemt at røve mig Forstanden.

Figaro (kommer).

Hr. Greve, dersom De her vil vore Piger beholde, bliver Intet der af Dandsen.

Greven.

Hvordan. med Foden forvredet vil du dandse?

Figaro.

Aa, det er næsten ovre. Afsted, I smukke Piger!

Grevinden (til Susanna).

Hvorledes slipper han af denne Knibe?

Susanna.

Lad ham blot raade.

Greven.

At Blomsterne før ikke var af Sten, det var heldigt.

Figaro.

Javist var det. Kom, lad os løbe! afsted nu!

Antonio.

Og mens dette skete, i Gallop til Sevilla red jo Pagen?

Figaro.

Om han traved' eller galloperte ved jeg ikke. Afsted til Dands og Lystighed!

Greven (standser ham).

Og du i Lommen havde jo Pagens Bestalling?

Figaro.

Ja, tilvisse! — en Pokkers Hoben Spørgsmaal.

Antonio (til Susanna).

Alle de Tegn, du gjør, er uden Nytte; for her staar En, som siger at du har løiet, kjære, lille Fætter.

Figaro.

Cherubino.

Antonio.

Au, det var slemt.

Figaro.

Og hvad saa mere?

Greven.

Ja tænk dig blot. Han siger, at han imorges selv sprang ned i Haven.

Figaro.

Ja saa er det vel sandt; fordi jeg har sprunget, kan jo gjerne en Anden have gjort det samme.

Greven.

En Anden.

Figaro.

Hvorfor ikke? Negte man kan jo ei, hvad ei man ved. Hører I Marschen? Afsted da! Enhver nu tage den Plads, som han skal have; Susanna. giv mig Armen.

Susanna.

Her er jeg.

(Alle, undtagen Greven og Grevinden forlade Scenen ud af Baggrunden).

Greven.

Den Forvovne!

Grevinden.

Ak, hvor jeg skjælver.

Greven.

Nu, Frue?

Grevinden.

Skaan mig, Hr. Greve. Sig begge Par alt nærme med festlig Pomp og Pragt, De maa dem Begge skjænke deres Naade. Tag Sæde.

Greven (byder hende Armen).

Tillad mig. (sagte). Nu er kun Hævn min Glæde. (tager Plads ved Siden af Grevinden).

Ottende Scene.

De Forrige. Festligt Optog, hvori alle Stykkets Personer tage Del. Alle ere pyntede, og Susanna og Marcellina klædte i Brudedragt.

Dands og Kor af unge Piger.

Vor Lovsang høit lyder
Med Tak til den Mand,
Der adler ved Dyder
Sit Navn og sin Stand.
Ja, priset han være,
Som frelste vor Ære,
Saa glade frembære
Vor Tak vi ham kan!

Under den paafølgende Bekrandsning af de to Brude stikker Susanna Billetten, som hun modtog af Grevinden, til Greven.

Greven (stikker sig paa Naalen).

Ja, saa gjør jo alle Kvinder, man overalt jo finder de Pokkers Naale; men hvad, det maa man taale.

Figaro.

Det er sikkert den Seddel, som man nys ham i Haanden har stukket; men hæsligt han paa Naalen, som var Seglet, au! stak sig i sin Finger. Naar blot ei han sig henter to brændte Vinger.

Greven.

Modtager, Venner, min Tak for eders Hylding. Bereder Jer til Festen iaften, som med Pragt jeg vil feire. Jeg vil, at Vinen i Overflod skal flyde, at alle skal dandse, Glædens Stemme kun lyde; og Alt skal være til Hæder for dem, som er os kjære. (gaar med Grevinden).

Koret gjentager.

Vor Lovsang høit lyder
Med Tak til den Mand,
Der adler ved Dyder
Sit Navn og sin Stand.
Ja, priset han være,
Som frelste vor Ære
Saa glade frembære,
Vor Tak vi ham kan.

Fjerde Akt.

Den foregaaende Dekoration.

Første Scene.

Barbarina, Marcellina og Figaro.

Barbarina (søger paa Gulvet).

Den er borte, rent forsvunden,
Ingen Naal jeg finder her;
Vist en Anden har den funden,
Al min Søgen spildt kun er.
Jeg arme Stakkel! hvad gjør jeg her?

Figaro.

Barbarina, du græder?

Barbarina.

Den er tabt og forsvunden.

Figaro.

Hvilket?

Marcellina.

Hvilket?

Barbarina.

Ak Naalen, som mig Greven befalte at bringe til Susanna.

Figaro.

Til Susanna! — en Naal! Jo, et nydeligt Haandværk. I saa tidlig en Alder straks paa Pinde hun staar, naar Greven kalder.

Barbarina.

Hvordan? jeg tror, du skjænder.

Figaro.

Det er Spøg, vær kun rolig. Men sig mig, Naalen, du søger, var det ei den, som Greven dig flyede til Susanna, og som sad som et Segl for Billetten? Ser du, jeg ved det Hele.

Barbarina.

Men naar Alting du ved, hvorfor da spørge?

Figaro.

Naa, fortæl kun, det morer mig at høre; fortæl hvad Greven svarte.

Barbarina.

Greven sagde: Bring denne Naal, min

lille Barbarina, til den smukke Susanna og sig, at den er Seglet til Haven.

Figaro.

Ha, Ha! til Haven.

Barbarina.

Og derpaa jeg ham loved det hemmeligt at besørge; du maa mig ikke røbe.

Figaro.

Vær du kun rolig.

Barbarina.

Det er jo dig det Samme.

Figaro.

Ja ganske, tilvisse.

Barbarina (idet hun gaar).

Nu gaar jeg, kjære Fætter, først til Susanna og saa til Cherubino.

Figaro.

Nu da!

Marcellina.

Nu da!

Figaro.

Hvor herligt.

Marcellina.

Lad ei din Vrede raade.

Figaro.

Jeg skal mig hævne.

Marcellina.

Vær dog rolig og fornuftig og lad din Vrede ei forvirre dit Sind, du ved jo ikke med hvem Susanna drive vil sit Spil.

Figaro.

Men saa betænk dog, at Naalen er den samme, som han modtog med Brevet.

Marcellina.

Ja saa! Naa, tror du, at hun dig bedrager, saa vær forsigtig og tab hende ei af Sigte; men at fare som en Galning.

Figaro.

O hvilken Lykke! hvor hun har sat ham Stævne, det fik jeg dog at vide.

Marcellina.

Hvad skal Planen da være?

Figaro.

Jeg iler bort nu for at hævne min Ære.

Changement.

Have ved Slottet, paa hver Side en Pavillon.

Anden Scene.

Barbarina
(fra Baggrunden med en Kurv).

Lysthuset er tilvenstre, her maa det være; ja rigtig — ja rigtig. Naar bare nu han kommer. Hvor Folk kan være slemme; at negte mig disse Frugter og Kager, hvor hæsligt. „Til hvem skal det vel være?" — det er jo Dem det samme. — „Alting vi ved!" — Ja, ja da. Han er saa sulten og det kan jeg ei taale. Et Kys det kosted mig, men ligemeget, det vil han nok mig gi'e igjen. Nu hurtig. (gaar ind i Pavillonen tilhøire).

Figaro.

(indhyllet i en Kappe kommer fra høire Side).
Der kommer Nogen; Hvem der?

Basilio og Bartolo (fra venstre Side).

Du os Begge bestilte herhen.

Bartolo.

Du er alvorlig; sig os, hvad har du for? Du vil da vel ei en Sammensværgelse stifte?

Figaro.

Hold Jer lidt til en Side, saa skal I blive Vidner til en Hyrdetime imellem Hr. Greven og min elskede Brud.

Basilio.

Ah, jeg forstaar, det anede mig nok; se, saa traf de dog sammen uden mig.

Figaro.

Vil I blive her Begge, indtil jeg kalder. Jeg Jer forlader blot et Øieblik for klogt en Plan at lægge, men naar jeg fløiter, da venter jeg Jer Begge. (gaar).

Basilio.

Den Onde staar i Karlen.

Bartolo.

Hvad er paafærde?

Basilio.

Aa, Intet; Greven har med Susanna aftalt et lille Stævne og dette gode Forhold kan Figaro ei lide.

Bartolo.

Nuvel, skulde han taale det og tie?

Basilio.

Hvad saa Mange maa taale, maa vel han ogsaa kunne; og desforuden kan det bringe ham Gavn. Det er en Regel, man skal ei mod de Store ligefrem rende Panden; de med Smaafolk sig more og gi'er dem Fanden.

I den uerfarne Alder
Før Forstanden modnet er,
Visdoms Røst forgjæves kalder;
‖: Man kun ad dens Varsel ler. :‖
Mig dog snart Erfaring lærte,
At det gamle, kloge Bud:
„Lyd dit Hoved, tving dit Hjerte"
‖: Holder alle Prøver ud. :‖
Jeg skal dog engang berette,
Hvordan jeg erfared dette.
Engang drømte jeg, jeg søgte
Efter Skatte med en Lygte,

Hel besværlig var min Møie,
Lykken ei mig vilde føie;
Endeligt jeg fandt, hvad tror I?
Snurrigt nok, et Æselskind.
Haanligt til Skatten
Jeg sparked med Foden:
„Andre kan ta'e den,
„Jeg er ei paa Moden.
Da brat et Uveir lød,
Rystende Jorden,
I Strømme Himlen gød
Sig over Jorden
Med Storm og Torden;
Angst og bedøvet,
Alt Ly berøvet,
Jeg i mit Æselskind
Svøbte mig ind.
Uveiret lægger sig; —
Kort Freden varer, —
Med Brølen hen mod mig
En Løve farer,
Dens Øine lued,
Med Død mig trued;
Men det forhaante Skind
Det frelste dog
Engang endnu
Mit arme Skrog.
Løven mig sendte
De fornemste Blikke,
Skindet den kjendte,
Mig aned' den ikke;
Thi hurtig bort den gik
Fra mig med haanligt Blik,
Og glad blev jeg,
Og løb min Vei.
Hvad Drømmen mig lærte,
Det lagde jeg paa Hjerte;
I Faren, i Nøden,
I Livet, til Døden
Jeg i mit Æselskind
Mig svøber ind.

(gaar med Bartolo).

Tredie Scene.

Figaro; senere Grevinden, Susanna og Marcellina.

Figaro (kommer tilbage).

Min Plan er færdig og snart sig Uheldstimen nærmer. Her jeg nu alt begynder som skinsyg Ægtemage min Lykke ret at smage. Den Falske! i den Time, da hun Troskab mig loved', glad Billetten han læste, og jeg, som saa det, jeg lo med og ei anede min Skæbne. Ak, Susanna, Susanna! hvilken Kval du mig volder. Mod denne Englemine, disse Øine saa klare, ingen Mand kan sig væbne. Ha! den, som tror en Kvinde, er værd sin Skjæbne.

I Mænd, gaa ei iblinde,
Lad Jer ei overvinde;
Betragt, hvad er en Kvinde?
Og hør et Alvorsord.
Engle man dem vel kalder
I Ungdoms første Alder;
Men snart man det gjenkalder,
Den Forskjel er for stor.
I Garnet de drage os
Med smilende Mund,
De pine og plage os
Hver Dag og hver Stund,
Sirener, som blænde os,
For ret os at plukke,
Kometer, som tænde os,
For atter at slukke.
Med Sukke og Taarer
De Manden bedaarer,
Med smilende Læber
De lumskelig dræber;
De hykle, bedrage
Den kjærlige Mage
Og, kold ved hans Smerter,
De grusomme Hjerter
Sig selv kun har kjær;
Alt Andet jeg heller fortier,
Det kjender, det kjender Enhver.

(gaar tilside).

Susanna.

Jeg ved fra Marcellina, at Figaro vil komme.

Marcellina.

Tal bare sagte, han er her allerede.

Susanna.

Han mig belurer og Greven kommer straks til et Stævne — ja, bi kun lidt!

Marcellina.

Jeg skjuler mig herinde. (gaar ind i Pavillonen tilhøire).

Susanna.

Men, Frue, hvor De skjælver! er det af Kulde?

Grevinden.

Ja Aftenen er kølig, jeg her vil vente. (peger paa Pavillonen tilvenstre).

Figaro.

Ha! nu snart det store Øieblik sig nærmer.

Susanna.

Jeg under disse Træer, hvis De naadigst det tillader, vil spadsere blot et Øieblik i Luften.

Figaro (med Skinsyge).

I Luften — i Luften.

Grevinden.

(gaar ind i Pavillonen tilvenstre).

Gjerne, som du ønsker.

Fjerde Scene.

Susanna (sagte).

Der staar den Skjælm og lurer. Nu, da Alting er stille, er Leiligheden god ham

lidt at drille. (høit). Sig Øieblikket nærmer, da min Ømhed skal krones i Favnen af min Elskte. Bort alle Sorger fra dette glade Hjerte, ei min Kjærligheds Fryd I skal forjage. O skjønne Nat, du til min Elskov svarer! svalt aander kølig Luftning og blandes med Længslens Sukke; hist venligt tindre Stjernerne ned, saa smukke.

O Elskte kom, min Længsels Røst du høre!
Lad i min Favn dig Kjærligheden føre,
Før Maanen sølverklar paa Himlen stiger,
Førend Mørket, som os skjærmer, viger.
Tyst Kilden risler, og med lette Vinger
Zephyr mild og liflig Køling bringer,
Sødt Blomsterduften bølger her i Lunden;
Alt til Kjærlighed byder i Aftenstunden.
Kom til mit Hjerte og del min Elskovs-lykke,
Og dig til Løn en Rosenkrands skal smykke!

Femte Scene.

Figaro, Susanna, Grevinden, Cherubino, senere Greven.

Figaro.
Drømmer jeg? hvor kan en Kvinde sig saa forstille; jeg ved ei om jeg vaager.

Cherubino (udenfor).
Tralalala!

Grevinden
(som er traadt ud af Pavillonen).
Der har vi Pagen.

Cherubino.
Jeg Nogen hører, og skynder mig til Barbarina. (opdager Grevinden). Men hvem er denne Dame?

Grevinden (sagte).
Hvad skal jeg gjøre?

Cherubino.
Hvad ser jeg! det er Susanna, som i Mørket sig skjuler og vil flygte.

Grevinden.
Tænk, om Greven ham saa! Alt kan jeg frygte.

Cherubino.
Ganske tyst jeg vil mig snige
Til den søde Pige hen.

Grevinden.
Hvad mon Greven vilde sige,
Hvis han traf ham her igjen?

Cherubino.
Ah, Susanna! vil Du svare?
Denne Taushed kan Du spare;
Lad nu Spøgen være endt,
Alting er mig vel bekjendt.

Grevinden.
Lad mig være! ei saa dristig;
Gaa din Vei og rolig vær.

Cherubino.
Ja, tro mig, jeg er listig;
Godt jeg ved hvi Du kom her.

Greven.
Der jeg min Susanna skuer.

Susanna og Figaro.
Stille nu, der har vi Greven.

Cherubino.
Det ei hjælper, at Du truer.

Greven (ser Pagen.)
Hvem er det, jeg vaer er bleven?

Figaro.
Jeg er overtydet bleven,
Nu jeg tvivler ikke mer.

Susanna.
Jeg er lidt urolig bleven,
Blot ei Cherubin han ser.

Grevinden.
Gaa, hvis ei om Hjælp jeg skriger.

Cherubin.
Giv et Kys mig, jeg før ei viger.

Greven.
Det er Pagen, paa min Ære.

Figaro og Susanna.
Det maa Cherubino være.

Grevinden.
Hvad, et Kys han tør begjære.

Cherubino.
Hvorfor vil Du mig ei give
Samme Ret, som Greven har?

Grevinden og de Andre.
Den Forvovne!

Cherubino.
Du vred ei blive;
Husk blot, jeg bag Stolen var.

De Andre.
Vil han sig ei bort begive,
Han fordærver Alt, den Nar.

Cherubino (kysser Grevinden).
Tag mod dette.

Grevinden, Cheubino.
O Himmel, Greven!

Figaro (nærmer sig).
Hvad her sker jeg vide maa.

Greven.
Siden Du er næsvis bleven;
Der, at Lysten kan forgaa
(vil slaa Cherubino, som flygter ind i Pavillonen tilhøire, men rammer Figaro).

Figaro.
Au! omsonst jeg ei har gaaet
Og beluret dette Sted.

Greven.
Nu jeg haaber, Du har faaet
Stilt tilfreds din Næsvished.

Grevinden og Susanna.
Velfortjent han der har faaet
Straf for sin Nysgjerrighed.

Sjette Scene.

De Forrige, uden Cherubino.

Greven.
Tilsidst han maatte vige;
Kom nærm Dig, søde Pige.

Grevinden.
For ei mit Ord at svige,
Hr. Greve, kom jeg her.

Figaro.
Hvor venlig og hvor føielig
Min Brud mod Andre er.

Greven.
Kom, lad din Haand mig trykke.

Grevinden.
Modtag den her.

Greven.
O Lykke!

Hvor Fingrene er trinde,
Mit Hjertes Herskerinde;
Hvi har min Gemalinde
Ei denne bløde Hud?

Grevinden og Susanna.
Hvor Fordom kan forblinde;
Hr. Greven dennesinde
Er Nar for Elskovs Gud.

Figaro.
Hvor Fordom kan forblinde;
Jeg mener, en Grevinde
Har nok saa blød en Hud.

Greven.
Tag denne Ring, Du Kjære!
Du altid maa den bære,
Og lad et Pant den være,
Hvor høit jeg elsker Dig.

Grevinden.
Jeg takker for den Ære,
Hr. Greven viser mig.

Susanna og Figaro.
Hvor enige de ere,
Jo han / jeg er lykkelig.

Greven.
Du evig min vil være,
Hvor jeg er lykkelig.

Grevinden.
Se, hisset Fakler nærme sig,
Vi er ei sikkre her.

Greven.
Følg med, jeg skal beskjærme Dig;
Min Engel, rolig vær.

Susanna.
Her ser man et Eksempel,
Hvad Troskabsløfter er.

Grevinden.
I Mørke, ædle Herre?

Greven.
Vi Lyset kan undvære;
Til hvad jeg Dig at sige har
Er Natten nok saa klar.

Susanna.
Nu fast vi ham i Fælden har;
Snart skal han staa som Nar.

Figaro.
Et Gran af Tvivl jeg hidtil bar
Men nu jeg Vished har.

Grevinden.
Mit stakkels Kjøn jeg hævnet har
Paa den, mig kjærest var.

Greven (da han hører Figaro fløite).
Hvem kommer?

Figaro.
Gode Venner.

Grevinden (flygter ind i Pavillonen tilvenstre).
Ah, Figaro! Afsted!

Greven.
(vil følge hende og iler, da hun er forsvundet, ud tilhøire).
Ja gaa, jeg følger med.

Syvende Scene.

Figaro og Susanna.

Figaro.
Alting nu tyst og stille er,
Min Venus fandt et Fristed her,
Sin Mars omfavner hun saa fro;
Men, som Vulkan, jeg skal, min Tro,
I Garnet Begge faa.

Susanna.
Ah, Figaro! Tys, stille!

Figaro.
Kom, skynd Dem, Fru Grevinde!
Her er ei Tid at spilde,
Min falske Elskerinde
Med Greven De kan finde,
Dem Begge jeg derinde (peger paa Lysthuset.)
Med egne Øine saa;
Lad os derind nu gaa!

Susanna (glemmer sig).
Bevares, hvor Du skriger!
Jeg ei fra Stedet viger (griber sig i det).
Ja! vi os hævne maa.

Figaro (opdager sin Feiltagelse).
Hvad hører jeg, min Susanna!
Hvad, os hævne?

Susanna.
Ja.

Figaro.
Frue,
Staar det da i vor Evne?

Susannna.
Din Skjælm, Du tør mistænke mig;
Jeg skal betale Dig.

Figaro.
Din Slange, vil bedrage mig;
Men jeg skal lære Dig (falder paa Knæ).
Ak, skjønne Fru Grevinde!

Susanna.
Hvad har han nu isinde?

Figaro.
Længselsfuld her jeg knæler,
Vid, Elskov mig besjæler;
O svar mig, Angst mig kvæler,
Og tænk paa Hævnens Lyst.

Susanna.
Ah, begge mine Hænder kløe.

Figaro.
Svar mig, hvis ikke maa jeg dø.

Susanna.
Han mig bedrage tør.

Figaro.
Ak, lykkelig mig gjør.

Susanna.
Hvad vilde Verden sige?

Figaro.
At Elskov gjør os lige;
Lad Tiden ei bortdrage,
Lad deres Haand mig tage.

Susanna (slaar ham).
Velan, her er min Haand.

Figaro.
For Fanden! au!

Susanna (bliver ved).
Tag dette.
Og dette, der, og dette.

Figaro.
Det Arbeid maa Dig trætte.

Susanna.
Hvert Slag Du faar med Rette,
Du har fortjent slig Løn.

Forræder, jeg skal lære Dig,
At jeg af Spøg ei ved.

Figaro.
Hvert Slag et Pant skal være mig
Paa trofast Kjærlighed.

Elskte Pige, din Vrede Du glemme;
Straks jeg kjendte din yndige Stemme,
Hver en Tone fandt Svar i min Sjæl.

Susanne.
Du mig kjendte?

Figaro.
Dig røbed din Stemme.

Begge.
Elskte Ven, jeg min Vrede vil glemme
Og kun tænke paa Kjærligheds Held.

Ottende Scene.

De Forrige, Greven og efterhaanden alle Personerne i Handlingen.

Greven.
Al min Søgen er spildt efter hende.

Figaro og Susanna.
Det er Greven, jeg Stemmen kan kjende.

Greven.
Pst! Susanna, hvor er Du? saa svar dog!

Susanna.
Altsaa kjendte han ei sin Hyrdinde?

Figaro.
Hvem?

Susanna.
Grevinden.

Figaro.
Grevinden!

Susanna.
Grevinden.

Begge.
Lad os nu vore Løier fuldende,
Denne Straf har han ærlig fortjent.

Figaro. (falder paa Knæ).
Deres Naade, lad Ømhed mig sværge!

Greven. (savner sin Kaarde).
Ha, min Hustru! og jeg uden Værge.

Figaro.
Har jeg Haab Deres Hjerte at røre.

Susanna.
Nu, velan! ja, jeg vil Dem bønhøre.

Greven.
Den Troløse! Ha, Forfører!

Grevinden.
Jeg er svag, Dig mit Hjerte tilhører;
Elskovs Bønner jeg kan ei modstaa
(flygter ind i Pavillonen tilvenstre).

Figaro.
Elskovs Magt dog omsider Dem rører,
Nu dens Løn jeg lyksalig skal naa.

Greven.
Hei, til Hjælp! herhid i Vaaben!

Figaro.
Grevens Stemme — Ve mig Stakkel!

Greven.
Kommer hid med Lys og Fakkel.

Basilio, Bartolo, Curzio og Antonio (komme med Fakkelbærere.)
Hvad er hændet?

Greven.
Kast i Lænker
Ham, som fræk min Ære krænker.
Ha, hun flygted! Søg Enhver!

Alle.
Hvilken Rasen, hvilken Larmen!
Mon det ogsaa Sandhed er?

Greven.
(aabner Døren til Pavillonen tilhøire, hvorfra efterhaanden Cherubino, Barbarina, Marcellina og Susanna træde ud).
Kom frem, Fru Grevinde!
Den troløse Kvinde
Nu Lønnen skal finde
For hvad hun forbrød!
Hvad, Pagen!

Antonio.
Min Datter!

Figaro.
Min Moder!

Alle.
Grevinden!

Greven.
Der staar Synderinden,
Man narrer mig ei.

Susanna.
O Naade! o Naade!

Greven.
Nei, Retfærd skal raade.

Alle.
O Naade! o Naade!

Greven.
Nei, nei, nei, nei, nei!

Grevinden (træder frem fra den anden Pavillon).
Men naar af mig der bedes,
Tilgiver De dem.

Alle.
O Himmel! hvorledes?
Men er det en Drøm?

Greven (knæler for Grevinden).
Rosina, ak, Naade!

Grevinden.
Mit Hjerte skal raade,
Det Alt har forglemt.

Alle.
Ja Hjertet lad raade,
Til Kjærlighed stemt.

Mellem Galskab, Had og Plage
Lagdes denne Dag tilbage,
Nu skal Kjærlighed indtage
Deres Plads i salig Fred.
Sange og Dandse
Alt Mismod skal standse,
Og vor Glæde Amor kroner;
Derfor høit med glade Toner
Lad os Alle takke ham.

Rettelse.
Side 6, Linie 18, læs:
Ei paa Hjerte sig Greven lagde